

CAMINANT

El sol era tan baix, un dia de tardor,
que l'ombra de les pedres s'allargava,
tot i allargar el pas quan caminava,
no hem deixà, fins arribar la foscor.

Els camins que jo anava resseguint,
agraciats tots per la bella natura,
quan encara el sol estava en l'altura,
del seu bonic encant jo anava fruit.

Puc admirar les belleses naturals,
que voregen els indrets del nostra poble,
sentir dintre meu un goix indescriptible,
i escoltar el dolç piular dels pardals.

Reposar quant hem plau i contemplar,
els indrets, fins que la vista es detura,
admirantel treball de la natura,
saben que l'home mai el podrà igualar.

M'agrada sempre l'aire net i pur,
que respiro caminant pels afores,
embadalit per tot, passen les hores,
pensant com serà tot en un futur.

A vegades, molt prop nostre tenim,
raconets bells, a ben poca distància,
que per propers, no donem importància,
però els tenim gravats al pensament.

Només vull remarcar, que si apreciem,
de cor, del que ens envolta, la boniquesa,
sentirem dintre nostra una tendresa,
i de sa bellesa molt més gaudirem.